

[Ebba Strange]

lande har medført, at folk slår deres børn mindre. Men det, vi måske kan få noget at vide om, er, hvad det har betydet for retssystemet, altså om der er blevet rejst flere sager, og om der er blevet dømt anderledes i nye sager, altså præcis den bekymring, jeg gav udtryk for i mit første indlæg, og som justitsministeren tog op i sit andet indlæg. Det er egentlig det, der interesserer mig, for det at lave undersøgelser af, hvor meget forældre slår deres børn, er jo en omfattende sag, og det kan man selvfølgelig ikke gøre i løbet af så kort tid. Det er jo ret nye lovbestemmelser i de andre nordiske lande.

Jeg vil godt sige til hr. Knud Lind i forlængelse af det, hr. Wilhjelm sagde, at jeg kender Birthe Kyngs undersøgelse af korporlig afstraffelse af børn temmelig godt. Jeg har læst den ret grundigt; det er noget, jeg har beskæftiget mig fagligt med engang i min tidligere tilværelse. Der er ingen grund til at lave nye undersøgelser af det, for det handler om alt lige fra klaps over fingrene til klø i større omfang. Det er en meget grundig undersøgelse, som jeg vil anbefale hr. Knud Lind at sætte sig ind i. Den er ret nem at skaffe, man har den sikkert her i huset.

Jeg fik ikke i første omgang tid til at kommentere spørgsmålet om en oplysningskampagne. Jeg vil godt tilslutte mig det store flertal af ordførere, der har ment, at en oplysningskampagne var en god og nyttig ting; men det er bestemt ikke lige meget, hvordan en sådan bliver lavet, hvis den skal ramme de rigtige steder. Det vil jeg ikke sige mere om, fordi jeg ikke har så meget tid, men springe over til det andet, hr. Knud Lind kommenterede, nemlig spørgsmålet om penge.

Min erfaring er 2 ting, som handler om penge: for det første, at hvis unge forældre har en god daginstitution, en god vuggestue, en god børnehave, som de er trygge ved, så får de klaret en masse af deres opdragelsesproblemer ved at snakke med de andre forældre og ved at snakke med de voksne mennesker, der arbejder disse steder.

Det andet gælder de ældre børn, altså fritidshjemsbørnene. Vi kan se i Århus, at de familier, der er mest trængt økonomisk, i forbindelse med takststigningerne melder deres børn ud, og vi kan se, at disse børn, det vil sige de 10-11-12-årige, bruger en større del af deres fritid på det, vi var lidt inde

på ved den sidste sag på dagsordenen, nemlig på at blive påvirket af den vold, der findes på video. Derfor hænger tingene sammen, og det gør de også i forbindelse med en eventuel oplysningskampagne.

Aase Olesen (RV):

Jeg vil gerne takke ministeren for den klare tilkendegivelse om, at Danske Lovs bestemmelser om revselsesretten ikke mere er gældende som lovhjemmel i dag.

Når ministeren siger, at det er rigtigt, at man har mangeårig retspraksis for en indfortolket begrænsning af § 244 i straffeloven, så vil jeg godt spørge, om ministeren finder det rimeligt, at man under retsbelæringen får understreget denne begrænsning. Jeg forstår godt ministerens betænkeligheder ved helt ved lovgivningen at fjerne den, idet man så giver fri mulighed for anmeldelse for legemskrænkelser, men hvis vi kunne få en justitsministeriel tilkendegivelse af, at ministeren finder, at man måske skulle undlade denne del af retsbelæringen, så var vi et stykke på vej.

Det andet, jeg ville spørge om, er problemet med tvangsfjernelse af børn. Der siger ministeren, at vi jo kun kan fjerne den, der udøver volden, hvis der er tale om kriminelle forhold. Mig bekendt kan man tvangsfjerne børn, selv om der ikke er tale om kriminelle forhold, netop hvor man ikke kan påvise, at der sker egentlig mishandling, og derfor ikke finder, at man kan komme igennem med en retsforfølgning af den voksne. Hvis man nu sagde, at de samme retningslinjer, der ligger til grund for egentlig tvangsfjernelse, kunne bruges til at bortvise for kortere eller længere tid den, der udøver volden, var det så en fuldstændig umulig tanke?

Knud Lind (FP):

Her i anden talerrunde skal jeg ret kort beskæftige mig med selve beslutningsforslaget set med fremskridtspartiets øjne.

Vi ønsker i fremskridtspartiet nogle faste rammer for børnenes tilværelse. Forslaget indebærer efter vor opfattelse det stik modsatte. Man kan jo se, hvorledes det er gået i skolerne, hvor de faste rammer er forsvundet: det er ikke blevet den rene idyl, hvad man mente det ville blive. Det var også derfor, jeg sagde, at man egentlig talt skulle